

הפועל

איש מחלקת החבילות של אגד בתל-אביב, זליג אברהם, 23, עלה לישראל בשנת 1946. לאחר שהתחנך במסגרת עלית הנוער בקיבוץ, התגייס כשהגיע לגיל 18 לצבא, התגלגל לאחת היחידות במרחב אילת. כשהשתחרר רצה מאד לחזור לאילת, אך פרנסת המשפחה הגדולה, שהוא היה אחראי לה, הפריעה לו למלא את שאיפתו. בזמן האחרון התחזקו הגעגועים לחוף ים סוף וזליג החליט סופית לעבור לאילת. כשקיבל את מכת התשובה השלילית מן המועצה המקומית, היה מיואש. "האמנתי תמיד כי אבנה את ביתי באילת" — הוא אמר.

אבנר טוב, 22, הגיש שתי בקשות למועצה המקומית באילת, נדחה אבנר עבד כפקיד במשרד פוסטר-מסיבות קיצוצים וצמצום ימים ואחיות, ומצבה הכלכלי של פקידות אין לאבנר שום מקצוע בודה פיונית, מטעמי בריאות. על בדיים במפעל תמנע, והסיפורים כזב מאד כאשר קיבל לפני זמן של המועצה המקומית באילת.

באסיפות, המדינה כולה לוחמת על חופש שו לרדת, להשתקע בה ולבנותה אומרים: לרדת לאילת!

הצייד

סולו סלע לא הגיש עדיין בקשה רשמית להשתקע באילת. ידיעות מפורטות על העיר החדשה קיבל רק בזמן האחרון, לאחר מלחמת סיני. עד אז לא ידע כמעט על קיומה. סולו סלע רוצה להשתקע באילת ולהציע את עצמו כמורה לציור, בבית-הספר העממי שם. עכשיו הוא עוסק בציור לשמו, בסטודיו קטן שהקים לעצמו באחד ממרתפי הבתים הישנים בייפו. "אין לי עתיד בתל-אביב. אני מקווה להצליח באילת", הסביר את עמדתו. "במקום חדש יש תמיד מקום לאנשים חדשים."

לעזוב את הארץ ללא היתר יציאה; של צבירת חיפאית בת 17, מחוסרת עבודה; של בעל מכונת משא פרטית מכפר-סבא ושל פועל בנין יפואי, שצריך ליתר בטחון, אך ללא הצלחה, המלצה מתאימה מסניף מפא"י במחוז תל-אביב.

חושף פרטים מעניינים ביותר על העומדים מאחורי מכתבים אלה, שתשעים וחמשה אחוזים מהם קיבלו תשובה שלילית לבקשותיהם. 95 מבקשים הם רווקים. 59 נשואים והוריהם לילדים, ו-20 נשואים אך ללא ילדים. מתוך אלה, 44 מבקשים הם פועלי בנין, 29 נהגים, 25 מסגרים, 25 פקידים, 9 טראקטוריסטים, 7 חקלאים, 4 אקדמאים ו-31 בעלי מקצועות שונים.

אחת המעטפות המעניינות ביותר הכילה את בקשותיהם של 12 בוגרי אולפן מוצ'וקו

ראש מועצת אילת ננר מעגל קסמים

ליד חיפה, כולם צעירים. מקצועותיהם: מנהלי חשבונות, כלכלן, אחות ותופרת. את בקשות נדחו. מעטפה אחת הכילה את בקשתן המשותפת של חמש משפחות מנתניה, כולן של בעלי מקצוע בענף הבנין. הי מועצה המקומית נאלצה להשיב בשלילה גם לבקשתן. באותה שעה עבדו יותר מעשרים פועלים בעלי אותם מקצועות, ושאינם תרשבי אילת, בבניני סולל בונה במקום.

בקשות אחרות היו בקשתו של אסיר משוחרר, שנדון לשנה מאסר על שניסר

ירקות ביצי 45 מעות

השיכון הוא הבעיה המרכזית והרעה בחיפה. ברור שבלי שיכון, אי אפשר לענות בחיוב על אף בקשה. אילת זקוקה לתושבים חדשים וטוב היה אם חלק מהם יהיה מהשכבה הוותיקה בארץ. טוב שתושבים אלה יהיו כאלה שהחליטו בעצמם על רצונם לבוא ולהשתקע באילת. כש בעלי הבקשות הם בעלי מקצועות שאנו זקוקים להם, אנו מצטערים כפליים כשאנו צריכים לענות להם בשלילה. אבל אין מה לעשות. משפחות או אפילו רווקים, אינם יכולים לישון בחוץ. קודם כל צריך לפתור את בעיית השיכון. מסביר חנוך ננר, ש הוא בעצמו יליד הולנד ושהגיע לאילת מירושלים לפני שש שנים.

השיכון הוא הבעיה מספר אחת. הבעיה מספר שתיים, הם השירותים. לתושבי אילת נמאס כבר לקרוא בעתונים שהם "מתמרמרים על הליקויים באספקה". במידה שאלה המתכננים את התוכניות הגדולות, והמכריזים עליהן בקולי קולות באסיפות עם רוסיבות עתונאים, רוצים באמת להגשיב אותן, צריך גם לדאוג לשירותים השונים לאזרחים הקטנים. שיצטרכו להגשים את התוכניות הגדולות.

שירותים אלה פירושים: הספקה סדירה, תחבורה סדירה, חנויות מסודרות, בעלות מלאי מספיק של כל סוגי המצרכים, כולל הלבשה, העללה וכלי בית.

עד עכשיו לא זכו תושביה של אילת למותרות אלה. בתורשי הקיץ, מגיע סבלם של התושבים למימדים בלתי אנושיים. נשי אילת חייבות לשרך את רגליהן בחום של 45 מעלות, שלוש וארבע פעמים ביום אל חנות הירקות הקטנה של תנובה. בשלוש מתוך ארבע הפעמים הן שומעות שהירקות עדיין לא הגיעו. כשהירקות מגיעים, עומות עקרות הבית שעות על שעות בתור. תנובה משיבה על התלונות במילת הקסם:

★ ★ ★

עיר או מושבה

היק הבקשות התפוח במשרדי ה מועצה באילת מעורר סימני שאלה מרובים. חוסר המוצא, המתבטא בדבריהם של ראשי העיר וחברי המועצה, רק מגביר אותם.

האחראים להכרות המהדהדות ולתוכניות הענקיות (העולם הזה 1003) חייבים למצוא פתרון מידי למעול הקסמים. הקובע ש בעלי-מקצוע חיוניים לאילת אינם יכולים להשתקע בתוכה, מחוסר שיכון הניתן רק לעולים חדשים.

אזרחי אילת הוותיקים חרדים מאד לגורל עירם, לעתידה הכלכלי ולפיתוחה. אך יותר מכל הם דואגים לאופיה החברתי. "אילת של היום אינה דומה לאילת מלפני ארבעה חודשים. היום מסתובבים כאן טיפוסים שרק השד יודע מה הם עושים ומה תפקידם כאן. בקרוב לא ידעו כבר מי בנה את העסק ומי ממלא את הטפסים הקטנים" — אמר אחד הוותיקים.

לדעה אחת שותפים כל וותיקי אילת, מי מנהלי החברות הגדולות ועד אחרון התושבים: יש לתת זכות קדימה להשתקעות בעיר לתושבים וותיקים, בעלי משפחות, וזוגות צעירים ורווקים, בתנאי שיהיו בעלי מקצוע הידרושים למפעלי העיר הקיימים ולא להשקיעים.

עולים חדשים פירושים פועלים שחורים. חוסר השיכון לבעלי מקצוע, בעלי הבקשות, קובע שגם בעתיד תביא אילת מהצפון את בעלי המקצוע להם היא זקוקה.

במקרה כזה תשאר אילת מושבה מרוחקת, שתושביה הם ילידים ושקבוצה קטנה של וותיקים מנהלת את מוסדותיה. האקדמאים האמיתיים של אילת ישארו, במקרה כזה, תופסי השולחנות במשרדים שבצפון, ואנשי-המקצוע, בעלי המזוודות, שימריאו ויחזרו במטוסי ארקיע.

★ ★ ★

חתונות רק כצפון

הבעיה החברתית היא אחת מבעיות החיה החשובות ביותר של אילת. אוכלוסייתה של אילת מורכבת, כיום, הרכב משונה למדי. חצי מתושבי המקום הם וותיקים, שקשרו את גורלם עם הדרום הפרוע. עוד לפני חמש ושש שנים. אלה מסתכלים תמיד בחשד על החדשים. חשד זה יש לו על מה לסמוך: החדשים מאזכרים לעיתים קרובות מדי.

החדשים גם הם מורכבים משתי סיעות. האחת היא הקבוצה הגדולה של העולים היחדשים (חלק מהם הגיע לפני שנה, חלק אחר בשבועות האחרונים) ממארוקו. אלה הובאו במיוחד ישר ממחנה המעבר במרסיל. כבר במחנה המעבר הוסבר להם טיבה של העיר החדשה. הם נבחרו במיוחד מתוך כלל העולים של המחנה, לפי מקצועותיהם ורמתם המשפחתית. רובם ככולם הם בעלי משפחות גדולות.

קבוצת חדשים אחרת הם פועלי המקצועיים של מפעל תמנע. בעלי מקצוע הי עובדים בסולל-בונה ושהחליטו להשתקע באילת, פקידים משרדי הממשלה שהביאו את משפחותיהם, מורים ובעלי מקצועות חופשיים אחרים, שהתפתחות העיר הביאה איתם בעקב תפקידם. חלק גדול מהם רוצה להתישב באילת ולהשתקע בה באמת ובתמים. חלק קטן רואה בה רק תחנת מעבר. הידיעה שאנשים מסוג זה אינם רצויים באילת ואינם אהודים על וותיקיה, מרתיעה אותם מלספר על תוכניותיהם האמיתיות. אלה ישארו תמיד חדשים.

בעיר הדרומית הקטנה, אין עדיין חברה אזרחית מגובשת. יעבור עוד זמן רב עד שתהיה חברה כזו. גם וותיקי העיר מתחלקים לבעלי משפחות ולרווקים. לאחרונים, מעטים מאד סיכויי הנישואים באילת. הסיכוי